

níkova. Byť by tedy i šlo o rekurs vytýkající porušení nutících pravidel §§ 210, 216 a násl. ex. ř., jenž jinak jest přípustný, není ze shora uvedených důvodů přípustným a bylo proto rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 13425.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Při počítání výměry zemědělské půdy s hlediska § 7 vl. nař. (do 250 ha) nemůže přijíti v úvahu jen výměra každého jednotlivého hospodářského celku zvlášť, ani jen výměra pachtovaného celku, nýbrž součet veškeré zemědělské půdy, na které pachtýř hospodaří bez rozdílu, zdali ji má spachtovanou, či je-li to půda jeho vlastní.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1934, R II 120/34.)

Jan K. hospodařil na vlastních pozemcích ve výměře 189 ha a na pozemcích, spachtovaných od W-a ve výměře 159 ha. Soud první stolice přiznal Janu K-ovi nárok na úpravu pachtovného ze dvora L. podle § 7 vl. nař. ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. Rekursní soud nevyhověl odpůrcovu rekursu. Důvody: Vývodům rekursu, pokud se opírá o výklad ustanovení § 7 cit. vládního nařízení, nelze přisvědčiti. Nemůže sice pochyby býti o tom, že úmyslem bylo chránit pachtýře hospodářsky slabší. Než soud může při výkladu tento úmysl uskutečňovati v jednotlivých, v nařízení tom upravených případech jen potud, pokud byl úmysl ten pro ten který případ v nařízení také skutečně vysloven. Úmysl ten nebyl v nařízení vysloven ve všeobecných ustanoveních §§ 8—14, nýbrž jen pro jednotlivé případy uvedené v §§ 1—6 a 7, a to pro každý z případů těch způsobem jiným. V případě § 7 vládního nař. se tak nestalo jinak, než že výměra zemědělské půdy, které úprava při hospodářských celcích v pachtu jsoucích týká se může, nesmí přesahovati 250 ha. Není tu žádného ustanovení ani v nařízení samém, ani žádných zmínek v důvodové zprávě, ba ani ve výkladech dosud k nařízení tomu vydaných, že by, pokud jde o pachtu hospodářských celků, bylo zamýšleno ještě další obmezení takové, jakž byla uvedena pro případy §§ 1 a 6. Vždyť právě ustanovení § 1 a § 6 nasvědčují tomu, že původci nařízení dovedli rozeznávati mezi půdou vlastní a spachtovanou, dovedli obmeziti případy nařízení podrobené požadavky vlastního hospodaření, hlavního zdroje důchodu ze zemědělství, určitého poměru výměry vlastní půdy k půdě spachtované, jest tedy míti za to, že v případech § 7 zcela vědomě jako jediné obmezení byla uvedena výměra zemědělské půdy 250 ha, při čemž podle doslovu § 7 nemůže býti pochyby o tom, že jde o zemědělskou půdu patřící k spachtovanému hospodářskému celku. Soud nemůže svým výkladem klásti libovolná další omezení, stejně jako na příklad v případech § 1 téhož nařízení nemůže klásti požadavek, by šlo o pachtýře hospodářsky slabé, ač mohou býti případy, že hospodářsky jinak dosti silní jednotlivci mohou si sami se svou rodinou obdělávati spachtované pozemky malého rozsahu.

Nejvyšší soud změnil usnesení nižších soudů v ten rozum, že navrhovateli nepřísluší nárok na úpravu pachtovného.

Důvody:

Nezákonností jest, když nižší soudy přiznaly navrhovateli nárok na úpravu pachtovného, ač hospodaří nejen na spachtovaném celku ve výměře 159 ha, nýbrž mimo to i na vlastních pozemcích ve výměře 189 ha, celkem tedy na 348 ha zemědělských pozemků. § 7 vládního nařízení činí účastnými výhod tohoto nařízení pachtýře hospodářských celků jen, nepřesahuje-li výměra zemědělské půdy 250 ha. Jak vysvítá z motivů, byl tento doslov volen proto, by výhod nebyly účastny osoby, jež bývají kapitálově silnější a které mají najatu půdu zpravidla na řadu let. Proto jest vykládati předpis § 7 vládního nařízení tak, že při počítání výměry zemědělské půdy (do 250 ha) nemůže přijíti v úvahu jen výměra každého jednotlivého hospodářského celku zvlášť ani jen výměra pachtovného celku, nýbrž součet veškeré zemědělské půdy, na které pachtýř hospodaří, bez rozdílu, zda ji má spachtovánu, či je-li to půda jeho vlastní.

Čís. 13426.

Při výsledku dlužníka podle § 358 ex. ř. nelze se zabývatí okolnostmi, jež povinný uvedl se zřetelem k tomu, že šlo o cizozemský exekuční titul, ani jinými otázkami právními a skutkovými nesouvisejícími s povahou vymáhaného nároku jako nepeněžitého nároku.

Má-li býti povolena v tuzemsku exekuce na základě nálezu cizozemského rozhodčího soudu, stačí, vyplývá-li z exekučního titulu, že se smlouva stran o rozhodci stala písemně. Námitku, že přece k písemné smlouvě o rozhodčím nedošlo, jest uplatniti odporem.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1934, R I 296/34.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozhodčího výroku Brémské bursy na bavlnu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

O exekučním návrhu ustanovil soud první stolice rok k výsledku povinné strany ve smyslu § 358 ex. ř., protože šlo o vymáhání jiného než peněžitého nároku. Při tomto výsledku měl se soud omeziti jen na otázky, které jsou s hlediska § 353 a násl. ex. ř. rozhodné, k nimž však nenáleží skutečnosti, jež při něm povinná strana uvedla se zřetelem k tomu, že jde o cizozemský exekuční titul a jiné otázky skutkové i právní, jež s povahou vymáhaného nároku nesouvisí. Jinak měl vyřídit exekuční návrh podle jeho obsahu a na základě jeho příloh, tak, jakoby bylo šlo o pohledávku peněžitou. Protože nejde o vyřízení odporu, měl se i rekursní soud omeziti na ty otázky, jež byly rozhodné pro povolení